

La Víctor C.

original

Crítica: La Víctor C.

5

A la posada en escena de *La Víctor C* li falta una idea que enfil i tensioni tot el material. És simpàtica i carismàtica l'anècdota que Caterina Albert rebés el personal al llit de casa, com si estigués malalta, com si fos una desvalguda. Que es fes l'amateur i restés importància als seus textos amb la gent del carrer però que, en canvi, els defensés aferrissadament amb els col·legues de narrativa. Que li recriminessin que insistís en els drames rurals (ben foscos) quan ella era una feliç filla de la costa. I que si s'atrevia amb una trama urbana li deien que no tenia prou múscul. I és que Víctor Català era molt de les pulsions de la *Terra baixa* de'n Guimerà. També està bé plantejar que al voltant del llit, com si fos un somni, l'autora convoqués alguns dels seus contes. Però la suma resultant és una marea llarga, d'onades lentes quan a la Caterina Albert li caracteritzaria una bona tramuntana. Que no quedés jardí en peu.

Rosa Renom és una entranyable i excèntrica Caterina Albert. Tot roda al seu voltant (i del seu llit) i ella en viu, aparentment, despreocupada. Hi ha salts de coherència estranys que no queden ben explicats. Per exemple, com pot ser que la protagonista envelleixi (i mori) i, en canvi, la seva germana (una simpàtica Lluïsa Castell) mai acabi d'envellir? També es fa estrany el codi de la narració dels contes. Hi ha els que tenen un notable aire de fer *teiatro*, quasi caricaturesc mentre que a *L'Aleixeta* el drama és molt més sentit. Potser hagués estat més senzill limitar-se a reproduir un conte (com el de *L'Aleixeta* i donar-li molta més profunditat emmirallant-la amb l'aire feréstec de l'autora). El llenguatge arriba net i clar, com si s'hagués fet una centrifugadora al vocabulari que triava Víctor Català. La Sala Gran ha de jugar amb grans volums que es desplacen per justificar les dimensions de la sala. La realitat, és que l'escenografia de Paco Azorín és útil per relatar els contes (apareixen portes i balcons) però peca de la mateixa indeterminació de l'escena. Fa bonic però no revela cap emoció rellevant.

El problema de jugar amb fets pintorescos és que se suavitza el personatge. Ja ho deia l'actriu i directora Rosa Novell sobre les múltiples adaptacions de Joan Brossa. La genialitat de la seva poesia visual el convertia en un afable artista. I ella es rebel·lava a què s'acomodessin els món turbulents dels autors per a deixar-los sense el verí que els feia indòmits i interessants. De Caterina Albert ens distreu saber la seva peripècia, però el que ens atraparà seria si veiéssim el seu volcà d'emocions. Que s'hi intueixen però mai afloren. En aquest sentit, els Epicentres que plantejava Albertí (sobre les pulsions de Guimerà, per exemple) eren molt més reveladors.

Deia Sergi Belbel (quan el TNC va recuperar *Aloma* de Rodoreda, en format de musical) que, a falta de tradició teatral d'autoria catalana, bo era transformar les trames de les novel·les en posades en escena. De bons exemples, n'hi ha a cabassos. Començant per *La infanticida* (que ara també es programarà puntualment al TNC, fent-ho coincidir amb el comiat de *La Víctor C*). De Rodoreda, recentment també van ser molt suggerents *La mort i la primavera* i l'acabada d'estrenar *Quanta, quanta guerra*. De Víctor Català, Àlicia Gorina va fer una preciosa adaptació de *Solitud*, en què es jugava, allà sí, amb la llengua més enfiladissa.

Anna Maria Ricart i Carme Portaceli són un duet infal·lible en obres que reivindiquen la creació en femení. Si a *Només són dones*, Portaceli va comptar amb Carmen Domingo, amb Ricart ha fet les darreres adaptacions (*Jane Eyre*, *Mrs Dalloway*, *La casa de los espíritus*) amb resultats excel·lents. Tot i que se celebra la bona idea d'obrir la seva temporada de programació artística amb la reivindicació en femení (a partir d'una autora catalana i amb direcció i dramaturgia inequívoca), la llàstima és que el tret no ha encertat a la diana. Per sort, hi ha molt temps per redreçar el torneig...

